

*Lerúgni magamról ezt a bűvös ketrecet altató gubancát
süllyedésem békanyáltól sikamlós torpedóit
visszafordítani a meder iszapszürke szakadékaiból
kirobbanni a felszínre vetődni föl a nap fehér
porondjaira hőre éhes csontjain dörömbölnék.*

*Emelkedek fejemmel a metró-mű-mennyezetét
öklömmel a légmentesen rámcattant ajtót verem
fölmegyek fölérek hazug-ravasz Szüsziphoszként fönn-
maradok a sós tengerparti kövek és halászhálók
a dinnyehéj-illatú szél házába költözöm.*

*Ébren vagyok bukdácsolásaimban komédiák
elkorcsosult hőseként ágálok a vesztesek kétes
fölnyét nem lobogtatom de a mocskolódásokat
látni a rejtélyek jelenések titkát s akár
a közeledő irígy isteneket — nyitva legyen szemem.*

NAGY GÁSPÁR

Szélső ház

*Ahol mindig a szél borotvál
ahova utolsónak érkeznek a hírek
elsőnek a beszállásoló hadseregek
és ideiglenes bejelentővel ősz
közeledtén néhány mezei egér s
velük nyomukban tejről leszokott
macskák*

*Élünk szelek köztársaságában
élünk szélcsend-törvényeket kristállyá
érlelünk növesztünk törünk tükröt
tartunk az éjszakának
cserépuhogás lesz hajnalunk*

*Tárlat a világosságra
hűlő falakkal már alig elevenen jönnek
a szélső-ségbe szélbe temetkezők
tetők vitorlaként még a láthatáron
és át a határon ahogy a szél...*

*Gyerünk — csak elindulni
nehéz nemlétező úton mint sírból
visszahozni győzelmes feltámadást*

*látszólag könnyedén vakon és gyalog
fülig sárosan a stratégiai forgalomtól
Megjövünk és lám egészen
kirobbantva a ház (ama szélső) lágy
fuvallat lebegteti a sértetlen gerincet
(mint poétikai bunkerekből kiszabadult
jelző léggömböt) míg sorsunk rozsdátlan tűje
használhatatlan metaforává pukkasztja
Hiszem hogy érthetetlen és boldog ...
hiszen csak erőltetnie kell magát
a szélső házban figyeli a szélmozgást
hiszen csak leírja hogy elfeledjék leírja
hogy kitudódjék mert nem bízik a szélkakasban
pedig régen feltalálta egy örült tetőfedő-
inas nyugalmas csöndes szélcsendes délutánon*

Beismerő vallomás

*Annyi, de annyi versről kiderült,
hogy csak a papírnak voltak bőviben.*

*Írtak a költők, kotlottak,
töprengtek kiemelt órábérben.*

*És a futószalagról a Főmeós
még éjjél előtt beszerzett egy*

*versrokkantsági bizonyítványt:
legyen nekik ez ihlető bátorítás.*

*Szürke kavicsok csikorogtak
a szürkeállomány agyonkínzott*

*fövenyén; mintha a Fiastyúk
éppen lábunk alá tojta volna*

*ezt a Föld nevezetű biliárdgolyót,
olyan egyszerűnek látszott most*

*a gyártási eljárás; csak betűk
és sorok egymás mellé és alá.*

*Hittek ebben az életveszélyesen
szorgalmas, sors-vézna alkalmazottak.*

*Csupa holtfáradtan alvó, lehűtött
vers zümmögött a jégveremben;*

*a korszak mammut-tetemét voltak
hivatva — bizalmilag — tartósítani.*

*Olvastak hát és felejtettek,
akiknek emlékezniök esküdt kötelesség;*

*még akkor is, ha a képzelet s álom
darazsai történelmi fullánkokkal*

*ott röpdöstek a szív és száj
hatalmas odvai körül; de mézreményű*

*illatok, friss lég helyett
a megromlott áru bűze kanyargott*

*az odvak minden járatában.
Aknákon sétálgató, vízen járó*

*vállalkozások izgalma alig
kisértette meg a verset.*

*Pedig lett volna miért koplalni,
hinni egyetlen sorban,*

*négysorosban, sírfeliratban
házak falára fakult árnybetűkben.*

*Aki még meg nem vakult,
jöhetett unalmas expedícióra.*

*Papírtenger-észeti Akadémiák
langyos locsogása közepette*

*lélegzetvisszafojtva lestük
a kivonulás nyílt alkalmait.*

*De nem jött parancsszó, nem
lehetett sejteni merre is van*

*a bizonyosnak vagy bizonytalannak
egyként nevezhető hátraarc.*

*„Így volt, biztosan így volt
Biztos úr” — ám létezhet verstanú*

*számtalan: befelé robajló csöndek,
kopások, szívromok, vértanú-hallgatások.*